

Gunta Bauģe Disonanses un baloni

SARUNA AR KOMPONISTU PĒTERI BUTĀNU

Pēteris Butāns ir viens no retajiem komponistiem ārpus Rīgas. Mūsu saruna notiek Ventspils mūzikas vidusskolā maija pēdējā dienā. Ārēji mierīgs un majestātisks viņš var acumirkli uzdzirkstīt smieklos – gluži kā viņa mūzika.

Gunta Bauģe: Cik ilgi esat Ventspilī?

Pēteris Butāns: Braucis uz šejieni esmu katru nedēļas nogali jau nezin cik gadu. Ģimene bija pārcēlusies uz Ventspili, es paliku viens Tukumā, kamēr mani nedzina prom no skolas. Beigās pats aizgāju. Tas bija, šķiet, pagājušā gada augusts, kad iesniedzām papirus un es tiku uzņemts ventspilsnieku saimē (*pasmaida*).

GB: Ventspils var būt lepna, ka beidzot ir savs komponists!

PB: Tad, kad neko vairs nevar...

GB: Gribat teikt, ka vispār nedomājat par rakstīšanu?

PB: Es domāju, bet domāšana vairs nav tāda. Man bija četrdesmit astoņi gadi, kad pabeidzu konservatoriju – ko tur daudz var. Četrdesmit astoņos sākt – tas ir tuvāk pie piecdesmit nekā trīsdesmit. Nekas liels nevar sanākt. Tā man tā dzīves neizšķiršanās atspēlējās – ja būtu piedzimis Rīgā, ja mani vecāki būtu ar mūziku saistīti...

GB: Bet bija taču!

PB: Nu kas tad tur – strādnieks. Skaņotājs. Pēc kara daudzi nevarēja saprast, kas tā vispār ir par profesiju.

GB: Klavieres bija jūsu pirmais instruments?

PB: Bērībā jā, bet vairāk mājās. Vienu klasi gāju mūzikas skolā. Vidusskolā mācījos kordirģentos.

GB: Kāda bija Daugavpils mūzikas dzīve, kad mācījāties?

PB: Staņislavs Broks jau bija atbraucis par direktoru. Viņam galvenais akcents bija kori, visiem bija jādzied. Broks mēģināja arī simfonisko orķestri organizēt. Aktīvi tika gatavota Latgales kultūras nedēļa 1958. gadā (es mācījos trešajā kursā). Reizē ar Rēzeknes mūzikas vidusskolu uztaisīja kārtīgu trādirīdi Rīgā. Veselu nedēļu bija koru koncerti, apvienotais simfoniskais orķestris, divi solisti – viens no Daugavpils, otrs – no Rēzeknes.

Daugavpils teātri bija trīs trupas – krievu dramatiskā, latviešu dramatiskā un operas/operetes. No Rīgas brauca Mendelis Bašs, diriģēja "Traviatu", liekas, un *Madama Butterfly*. Prieciņš bija īss. Kad 1960. gadā aizbraucu uz Rīgu mācīties, drīz pēc tam viņus iztrenkāja. Tur bija šausmīga nauda vajadzīga.

GB: Konservatorijā mācījāties pie Imanta Kokara?

PB: Pie Kokara tikai pāris gadus – pašus pēdējos, kad abi brāļi atnāca uz konservatoriju. Nebiju labākais students. Spēlēju dančus, ko tik nedarīju... Mans pirmais diriģēšanas skolotājs bija Mendelis Bašs. Liekas, no viņa man vairāk ir tas, kas vēlāk noderēja. Nekad mūžā par kordirģentu neesmu strādājis. Man toreiz likās – nodaļa briesmīgi iestigusi latviešu klasikā. Bet Mendelis man lika diriģēt mūziku ar simfonisko pavadījumu – skatus no Bizē "Karmenas", ar solistiem, ar kori. Ļoti interesanti.

GB: Viņam bija perfekta tehnika...

PB: Jā, tas nu gan. Tūlīt pēc beigšanas nonācu armijā. Divas reizes.

JAUNI VENTSPILS MŪZIĶI PAR PĒTERA BUTĀNA MŪZIKU

Maija: "Visam cauri tāda harmoniska sajūta. Tāds līdzsvars! "Mūžīgā gaisma" – tik eleganta. "Festivāla mūzikā" man uzreiz bilde priekšā."

Juris: "Pozitīvs visupirms. Ļoti enerģisks. Varbūt par daudz mainīgs. Vecs nelielas – moderni domājošs. Mani viņš piesaista."

Nadīna: "Man ļoti patīk instrumentācija – viss, kas izdomāts, kas tiek darīts, vienalga, saksofons vai vijole. "Mīlas dziesmas" – tieši vietā pēc matemātikas eksāmena, kad viss liekas šausmīgi slikti."

Otrreiz tiku orķestri par kapelmeistara vietas izpildītāju. Skatījās manā diplomā un teica – ā, mūziķis. Tad mēs tevi sūtīsim uz turieni, kur mums nav diriģenta. Gan jau tiks galā.

GB: Pats bijāt kaut ko pūtis pirms tam?

PB: Pamatskolas laikos 1. vidusskolā kāds attāls radnieks bija dziedāšanas skolotājs – man neveicās (*smej*). Viņš mani pierunāja pirmo korneti spēlēt. Tā es tur pūtu. Kad mācījos vidusskolā, kordirģentiem bija izvēles instruments. Visi ņēma vijoli – tā klusām čīkst. Es saku – uz trompetes vismaz gammu varu nospēlēt! Atļāva. Armijā mācījos, studēju partitūras. Viņiem bija sava bibliotēka – pūtēju mūzika. Sāku šo to aranžēt pats – Šostakovičs viņiem patika, simfonijas dažas...

GB: Un pēc dienesta?

PB: Atgriezās Daugavpilī, un mani nopietni ņēmās pārliecināt, ka jāstrādā ar pašdarbības pūtēju orķestri. Jutu, ka nekur nesprukšu. Solija palīdzēt visu organizēt.

GB: Daugavpils pūtēju orķestris ar jums sākās?

PB: Vietējā īpatnība bija tā, ka Daugavpils cietoksnī – tur, kur tagad Rotko muzejs, bija karaskola un kara orķestris, profesionāli. Uz triecienizbraukumiem – Dziesmu svētkiem, konkursiem saaicināja tos un samaksāja viņiem. Bet komisijā rīdzinieki ar pirkstu rādīja – tas no armijas orķestra un tas, un vēl citi arī. Vajadzēja veidot istu orķestri. Gatavojām dažādas programmas, drusku arī no bigbenda, lai jautrāk. Citreiz spēlējām nopietni, arī operu uvertīru pārlikumus. Tā mēs tur dzīvojām. Kad braucu prom, parādījās tagadējais diriģents. Arī viņš nāca no armijas.

GB: Strādājāt arī mūzikas skolā?

PB: Vai, kas tik nebija paralēli! (*smej*) Mūzikas skola, kultūras nama deju blice...

GB: Kā izdomājāt doties uz Kurzemes pusi?

PB: Nostrādāju Daugavpili apmēram desmit gadu, līdz 1980. gadam. Man likās – priekšā strupeļš. Bija miglainas domas, ka kaut ko mācīties vajadzētu, kaut ko mainīt. Varbūt pusmūža krīze. Meklēju iespēju mainīt dzīvokli vienai kur, ka tikai tuvāk Rīgai. Trāpījās Jelgava, pēc tam Tukums. Nejauši. Paziņa piedāvāja pūtēju orķestri – viņš gāja prom un aicināja stāties vietā. Aizbraucu uz mēģinājumiem vienreiz, otrreiz, tad trešo, un atpakaļ vairs nebraucu.

GB: Tukumā dzīvojāt ilgi?

PB: Neesmu skaitījis... Gandrīz no 1980. gada. Jā, laikam visilgāk.

GB: Tur radās doma par kompozīcijas studēšanu?

PB: Jā, tas bija viens cundurdullums. Trūkumā dzīvoju, ne īsti darba – nekā! Vienu brīdi mitinājos kultūras namā virs skatuves (*smejamies*). Mūsu laikos es būtu bomzis! Un tad – šausmas! Četrdesmit četrus gadu vecumā iestājos konservatorijas II kursā, dienas nodaļā, turklāt nedzīvodams Rīgā. Kad stāstu – neviens netic!

GB: Strādājāt Tukumā un braucāt uz visam lekcijām?

PB: Uz visām nē. Tas nebija iespējams.

GB: Jums piedāvāja atvieglotu kursu?

PB: Rīga? Nē. Viņi mani uzņēma, un tur bija tāda noskaņa – autsai-aiders. Autsaiders! Notika tā: par kultūras nodaļas vadītāju strādāja Vilka, kura bija kādreiz beigusi kordiriģentu nodaļu. Sanāca runa, un viņa teica – ha! Es tev tūlīn uzrakstīšu papīru, ka Tukuma rajona kultūras dzīvē nepieciešams savs komponists.

GB: Uzrakstīja?

PB: Jā. Sacerēja vēstījumu, ka rajons bez komponista mirst nost, ka beigas rajonam. Viņai bija kursabiedrs kultūras ministrijā, aprunājās (manus dokumentus negribēja pieņemt, kad ieraudzīja pasē dzimšanas gadu) un teica – ej un liec! Tas bija tas cunduru gājiens.

GB: Bija jāliek eksāmeni?

PB: Kaut ko es liku. Pamatā skatījās uz kompozīciju. Biju saskrice-lējis kaut kādu briesmu darbu saksofonam. Plakidis teica – ne jau katru dienu te divdesmit minūšu garu saksofona koncertu raksta!

GB: Tas, ka nonācāt pie Pētera Plakida, bija viņa izvēle vai jūsējā?

PB: Manējā tā nebija. Reiz satiku savu kursabiedru Aivaru Krūmiņu, trompetistu. Prasu – ko tu, Aivar, te dari? Viņš saka – kompozīcijas nodaļā mācos. Varbūt tas mani iegroziņa – viņš var, un es? Sāku meklēt, vai varu iekļūt tajā lokā. Aizgāju uz Tautas mākslas namu pie Jāņa Porieša. Saku – pašdarbnieks, komponists. Man te tāds gabaliņš uzrakstīts. Porietim parasti nesa dziesmiņas. Šķirsta, šķirsta to palagu. Briesmas! Saka – te tā nevar uzreiz neko, vajag aiziet uz kompozīcijas nodaļu konservatorijā. Izmantoju iespēju. Prasu Krūmiņam, kurš varētu būt starpnieks – lai tā kā iepazīstina, tā kā iesaka. Viņš uzreiz – Plakidis. Plakidis paskatījās, un viss pamazām sākās. Gadu staigāju pie vecā profesora Valentīna Utkina uz konsultācijām. Pēc tam vajadzēja tikt iekšā, un mani paņēma, bet jutu – gaidīja, ka pirmajā sesijā vienkārši izgāzīšos. Es neizgāzos (*smejamies*).

GB: Kā tas bija – mācīties pie Plakida?

PB: Es neteiktu, ka grūti. Dažubrīd viņš pat mani aizstāvēja. Kad pienāca laiks variācijām, nevarēju nospēlēt pats. Neviens neko nesaprata no manas spēles. Plakidis tāds dusmīgs, saka – man nācās iemācīties tepat uz vietas un nospēlēt komisijai, lai redz to darbu.

GB: Mācību uzdevumi bija grūti?

PB: Pirmajā kursā vienkāršāki, bet mani uzņēma uzreiz otrajā. Tur jāraksta variācijas, trešajā – kvartets.

GB: Plakidis laboja uzrakstīto?

PB: Nē, viņš lika saprast, ka varētu citādi, apmēram kā tas varētu būt. Sevišķi neuzspieda. Ja viņš deva kādu mājienu, skatījās, kā reāģēju. Ja uz pareizo pusi – nebija vajadzības švikāties. Lai pats dara. Vajag vienkārši bīdīt. Ar mani jau noteikti bija grūtāk. Četrdesmit četri, četrdesmit pieci gadi – man jau bija izveidojušies savi kritēriji, kaut kas tamlīdzīgs.

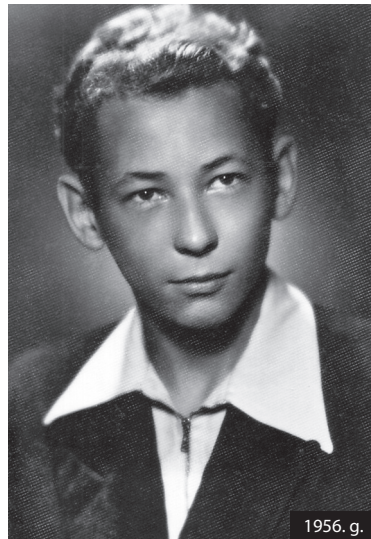
GB: Zinājāt, ko gribat?

PB: Īsti nezināju. Tieši kompozīcijas nodaļā mans pirmais uzdevums bija vispār atmest vecos standartus. Zināšanas, ko saņēmu harmonijas un formas nodarbībās, un vispār – iepazīstot mūziku, daudz ko mainīja. Brīžam peldēju kā purvā un nezināju, kur

piestāt. Tikai tukšā vietā var kaut ko ielikt. Jaunajiem vieglāk – manā grupā bija divdesmitgadnieki, lokanāki. Es diezgan stingri turējos pretī, vajadzēja ar pacietību to visu grozīt. Ne vienkārši izcirst, bet pārliecināt. Lai es pats. Lai man liekas, ka es pats to daru.

GB: Bija sajūta, ka tiek vadīts?

PB: Plakidis noteikti to darīja. Ne tā, kad jūti, ka tevi vada kā zirgu – pa labi, pa kreisi. Tā ne. Viņš prata iestāstīt tā, ka sāku domāt, ka pats tā gribu.

1956. g.

Daugavpils, pēckara gadi, garākais – Pēteris

Daugavas krastā ar mammu. 1955. g.

PĒTERIS BUTĀNS

- dzimis 1942. gada 22. augustā Daugavpili
- absolvējis Latvijas Valsts konservatorijas kordiriģēšanas nodaļu (1965, Imants Kokars) un kompozīcijas nodaļu (1986, Pēteris Plakidis)
- strādājis pedagoģisko darbu Daugavpils Pedagoģiskā institūta Mūzikas katedrā, Daugavpils mūzikas vidusskolā, Kandavas mūzikas skolā, Tukuma mūzikas skolā
- vadījis vairākus pūtēju orķestrus
- Latvijas Komponistu savienības biedrs kopš 1993. gada
- saņēmis Lielo mūzikas balvu 2004 par skaņdarbu *Lux aeterna*

GB: Vai 80. gadu beigās notika studentu koncerti, bija komponistu plēnumi? Septiņdesmitajos tā bija noturīga tradīcija.

PB: Koncertus neatceros. Vai nebija jau juku laiki? Eksāmena darbs, ar ko es beidzu studijas, tas gan skanēja simfoniskā koncertā tā paša gada rudenī. Man bija eksāmenā tāds mazs koncertīno. Viendaļīgs.

GB: Vijolkoncerts, ko spēlēja Valdis Zariņš?

PB: Tāda nekaunība – lūgt Zariņu! (*smejas*) Bet viņš man bija kursabiedrs. No sākuma izbrīnījās, bet paņēma notis.

Studiju laikā uzrakstīju stīgu kvartetu. To vēlāk pārstrādāju, pieliku daudz ko klāt. Tajā mazliet, nu varbūt daudz bija no Šnitkes. (*šķelmīgi pasmaida*) Pēc tam tas kvartets nonāca ārzemēs. Vācijas klasiskās mūzikas programma atsūtīja man ierakstu ar visu komantāru vācu valodā.

GB: Mēs te pieminējām autoritātes mūzikā...

PB: Ar Šnitki biju briesmīgi aizrāvēis – tehnoloģijas, simfonijas... Arī citi krievu komponisti. Deņisovs mazāk, bet viņa darbus arī bija interesanti studēt. Gubaiduļina – cik varēja dabūt. Bet vispār es nezinu, man liekas, ka Ščedrins viņus visus šauj pušu ar savu fantāziju. Kaut kāds unikums! Tas periods, kad viņš rakstīja baltus, – tas ir kaut kas! Bet neko nevar darīt – viss mainās.

GB: Butāns jau arī mainās.

PB: Laiki mainās. Un vispār – ar gadiem arī drusku citādi skaties uz visu. Cik pats sevi varu analizēt, liekas, man asinis tā zelta dzīsla ir dramatiskā mūzika. Piesātināta. Ekspresionisms, kuram vajag disonansu dodekafoniju, lai atklātu to, kas ir manī. Nezināju, ka dodekafoniju vajag braukt mācīties Kijevā. Balakauskas esot braucis uz Kijevu, zinājāt?

GB: Rakstāt ar pildspalvu vai datorā?

PB: Ar zīmuli.

Lauku ballīte. Trešais no labās Pēteris Butāns, pirmais – brālis Romualds

Ar flautistu Ļoljiku, Daugavpils. 1971. g.

GB: Pie klavierēm?

PB: Mēģināju ar akordeonu – nesanāk. (*smejas*) Trakums – man ir dators ar ieinstalētām Sibēliusa versijām. Sen jau. Neko nevaru iemācīties. Man teica – kamēr saprot tavu rokrakstu, tu taču neiesi mācīties! Sāksies laiks, kad nesapratīs, – iemācīsies! Tad es nomierinājos.

GB: Lielākā daļa komponistu raksta ar zīmuli.

PB: Mūsu gada gājuma noteikti. Rakstnieki arī ar roku – vienkārši izmanto datoru kā elektrisku rakstāmmašīnu.

GB: Vai skaņdarbi visi ir vienlīdz mīļi?

PB: Lielie darbi nebija pasūtījumi, man pašam tie liekas interesantāki. Tie 40–45 minūšu garie – *Libera me, Domine* ar katoļu baznīcas tekstiem, ko rakstīju savas izcelšanās vietai. Mani vecāki ir katoļi no Latgales. Tas bija kā goda apliecinājums. Pēc tam – Kora simfonija ar krievu valodā tulkotiem tekstiem. Oriģinālā nē, tas ir pirms tūkstoš gadiem rakstīts armēņu valodā. Viss bija ļoti skaisti. Man patika krieviskais tulkojums. Labs līdzsvars – drusciņ saglabāts austrumnieciskais krāšņums, un reizē – tā bija drūma grāmata. Šo tekstu atradu Šnitkes koncertā korim. Viņš izmantojis otro daļu, es paņēmu pārējās, pielāgoju formai. Vēl bija Latgalei viens skaņdarbs veltīts. To arī pats rakstīju, nebija pasūtījums, mūsu pašu Biruta Ozoliņa tur solo dziedāja (domāts opuss teicējai un simfoniskajam orķestrim *Vox humana* – red. piez.).

GB: Un veltījums Plakidim – “Variācijas par Vaska tēmu”?

PB: Mana sākuma iecere bija – piedevu skaņdarbs. Kaut kas īss, ar humoru. Vienbrīd Plakidis braukāja apkārt kā pianists ar kamerorķestri. Viss labi sanāca – mēs trīs Pēteri, viens pianists. Gribēju variācijas dažādos stilos – ar puantilismu, ar klastertehniku. Lai tur ir viss. Viss, ko man iemācīja. Beigās sanāca tā kā par garu.

GB: Tie, kas spēlē pūtēju orķestri, piemin arī “Dārza mūziku”.

PB: Eh, pūtēju orķestri!

GB: Tā laikam ir konservatīvākā izpildītāju daļa?

PB: Redziet, viņi ir pasūtītāji! ES PASŪTU! Labākā gadījumā pēc tam izlamā – ko tu tur sarakstīji!

GB: “Mūžīgā gaisma” bija Sigvarda Kļavas ideja?

PB: O, jā. To es nekad neaizmirsīšu, kā viņš pēc koncerta stāv tur lejā filharmonijas (domāta Lielā ģilde – red. piez.) ģērbtuvē un saka – es gribētu, lai tu komponē korim skaņdarbu ar abstraktu nosaukumu *Lux aeterna*. Nezinu, kas tas varētu būt, bet tam vajadzētu būt tādām lielām, lielām, lielām un skaistām. Un tā – pret velvēm (*paceļ rokas, sakļaujot tās virs galvas*)! Saku – man ielānotas operācijas. Nekas, pagaidīsim. Nav steidzami. Tā ir tikai ideja.

GB: Tā arī iznāca – liela un skaista.

PB: Sākās periods ar vairākām valodām (*Lux aeterna* komponists izmantojis latviešu un latīņu tekstus – red. piez.).

GB: “Brīvdienas mūzika” ir daudz dzirdēta.

PB: (*viltīgi*) Baumo, to esot spēlējis pat orķestris *Kremerata Baltica*...

GB: 2008. gadā tas bijis visvairāk atskaņotais latviešu klasiskās mūzikas skaņdarbs.

PB: Ar šo skaņdarbu visu laiku kaut kas notiek. Pazūd notis. Kā tikai kāds grib spēlēt, nav nošu. Saku – man arī nav. Biju iedevis te vienai dāmai spēlēt, solījās atdot. Kā brauca, tā ar visām notīm nozuda. Tātad interesē, ja zog! (*smiekli*) Nepērk! Tās koncertu mūzikas rakstīju pēc kādiem gariem darbiem, kad tu ar rievu pierē... Kā atpūtu. Lai būtu līdzsvars. Plakidis neko neaizliedza. Viņš teica – var visu. Absolūti visu. Tikai – ja istajā vietā. Tas ir tas, kas mūsu laikos ir galīgi aplam. Dara nevietā, nelaikā. Es neesmu ticīgais, bet baznīcā ar cepuri ne-

varu. Un, ja gadās gar baznīcu iet, cepuri noņemu. Un man nekad neienāks prātā baznīcā taisīt rok koncertu.

GB: Vai ir jaunās paaudzes komponisti, kas jums šķiet interesanti?

PB: Ar [Mārtiņu] Viļumu mēs, starp citu, startējām vienā *ROSTRUM* parādē. Es gan to toreiz nezināju. Viņš uzvarēja.

GB: Butāns arī iekļuva rekomendējamo skaņdarbu desmitniekā.

PB: Jā, iekļuva. Esmu klausījies Petraškeviču, Dzenīti. Viņi nemaz tā nemet plinti krūmos.

GB: Kamermūziku negribas rakstīt?

PB: Atceros, man reiz bija “Vestibila kvartets”. Trešajā kursā. Kurš spēlēs? Bija viens vijolnieks. Kad Daugavpili strādāju, bija skolnieks, pēc tam aizgāja uz kondženi. Es viņu vestibilā satieku un saku – man vajag kvartetu. Stīgu kvartetu, parasto? Jā, klasisko. Viņš uzreiz – paga paga, un uzreiz vienam saka – panāc šurp, otram... Un bija kvartets.

Nekad neesmu gribējis rakstīt klavierēm. Vēl stīgu instrumentam varbūt. Kādreiz ļoti nopietni studēju visus vijoļu ķērienus – ko vispār praktiski var, ko nevar.

GB: To man stīdzinieki uzreiz pateica – var just, ka komponists ir studējis instrumentu.

PB: Jūtu, ka pēc taisnības man vajadzētu nolikt zīmuli... Bet nevaru pusceļā apstāties. Kaut kas ir, bet tik lēnām... Jo tālāk iet, jo liekas, ka vispār nekad nepabeigšu.

GB: Cits temps?

PB: Nē, tā nekad agrāk nav bijis. Tomēr – ja neko nedarītu, tad vēl trakāk... Vienīgais labums, ka biju tik prātīgs un neslēdzu nekādus līgumus. Sen jau vajadzētu būt gatavam. Tagad – ja sanāks, sanāks.

GB: Un kā ar dzimšanas dienu? Ir ieceres, plāni?

PB: Es neko nevaru plānot, jo nevaru īstenot. Esmu pensionārs ar atbilstošām finanšu iespējām.

GB: Vai no Komponistu savienības nav nākušas kādas idejas?

PB: Zvani ir bijuši. Ko gribētu? Koncertu. Man nepatīk tautasdziesmas dziedāt, dejoj vai klaunu tēlot. Vairāk neko nevajag. Nu jā, nu jā. Parunājām, bet par tālāko nezinu. Neko nevaru iespaidot. (Komponistu savienības rīkotā festivāla “Latvijas Jaunās mūzikas dienas 2012” noslēguma koncertā Pētera Butāna jubilejas gadam par godu Liepājas simfoniskais orķestris Atvara Lakstīgalas vadībā atskaņoja opusu *Vox humana* ar Kristīnes Kārkles-Puriņas solo – red. piez.)

GB: Varbūt būs pārsteigums?

PB: Ar baloniem un visu? (*smejamies*) Pūtēji ar mani runāja. Viņi septembra beigās plāno koncertu Ventspilī. Valentīna Vinokurova vadītais Ventspils orķestris un Jāņa Puriņa Rīgas universitātes studentu orķestris.

Valentīns atnācis pretī, vedina izmēģināt lejupceļu pa otrām trepēm. Pa ceļam tiek izstāstīta vēl viena anekdote, pārspriestas veselības problēmas, Valentīns pavilkts uz zoba. Nolūkojos iztālēm, kā viņš aiziet. Daugavpīlētis. Tukuma goda pilsonis. Ventspilnieks. Pēteris Butāns.